

Молит фантазії і практицизму суть

Віра ГРИГОРОВИЧ

Своєю красою і практичністю алюмінієві конструкції вже давно підкорили Європу. Кілька останніх років не лише архітектори, які здебільшого творять у стилі хайтек, а й прихильники класичного напрямку охоче використовують їх у своїй роботі. Та й самі будівельники вже навіть не уявляють сучасних монументальних споруд без таких зручних у монтажі, міцних і водночас легких в експлуатації вишуканих конструкцій. Вони начебто відтворюють дух часу, коли практицизм у дивний спосіб переплітається з польотом фантазії, спрямованої у майбутнє, і нині на провідних позиціях серед численних архітектурних пріоритетів. Ще недавно вітражі, конструкції з алюмінію в Україні вважалися екзотикою, але їхня переможна хода, нехай навіть із деяким запізненням, розпочалася, як то кажуть, семи-мильними кроками.

Навряд чи можна не замилуватися павільйоном на залізничній станції «Караваєві дачі», де сповна зреалізовано ідею відкритого простору за допомогою великих алюмінієвих вітражів. Світлопрозорі конструкції сприяють вільному орієнтуванню всередині споруди, звідки добре видно пасажирські платформи. Головне призначення павільйону – суперсучасне обслуговування пасажирів залізничного транспорту: комп'ютеризовані білетні каси, довідкові бюро, торговельні заклади. Тож загалом ця суто технічна споруда справляє враження обжитого простору.

– На будівельному ринку перші алюмінієві конструкції, про існування яких багато хто з наших співвітчизників і не підозрював, з'явилися понад 10 років тому, –

розповідає генеральний директор компанії в Україні і країнах СНД Андрій Клименко. – Першим і доволі вдалим проектом компанії став Палац культури «Україна». Сьогодні цей комплекс – гордість не лише його творців, а й мешканців столиці. Не менш привабливий вигляд має і приміщення Федерації футболу України. Архітектура приміщення базується на контрастному формотворному поєднанні прямокутних і циліндричних об'ємів, де останній є активним центром композиції. Традиційне поєднання фасадного скління та навісного вентиляованого фасаду із застосуванням алюмінієвих композитних панелей цілком доречно на цьому об'єкті. З легкої руки нашої компанії докорінно змінив свій зовнішній вигляд і Київський завод електрозварювання. Зберігши загальні форми, архітектори запро-

понували абсолютно нові рішення контрасту кольору та матеріалів, що вражають своєю простотою. Системи компанії дали можливість відкрити чималу площу цеху циліндричної форми, який красиво відображає у своїх вигнутих формах панораму міста. Складна фактура повторюється в горизонтальних та вертикальних лініях вікон сусідніх приміщень. Як контраст склу несучі стіни підприємства пофарбовані в жовтогогарячий колір. І це не випадковий вибір – яскравий і попереджувальний, він символізує роботи, пов'язані з безпекою, електрикою. Чіткі вертикалі та горизонталі цього кольору підкреслюють його конструктивізм і поєднують у собі суворість та яскравість.

– Не побоюся цього слова, але ми стали піонерами, першовідкривачами абсолютно нового на-

Ломоносов у контексті СНД

пряму у будівництві, – продовжує Андрій Михайлович. – В активі компанії переважно об'єкти адміністративного чи громадського призначення, які надають містам неповторного вигляду. Ґрунтовний, ретельно вивірений підхід компанії до становлення й розвитку бізнесу здобув заслужений авторитет, довіру клієнтів. Не перебільшу, коли скажу, що «Рейнарс Україна» – одна з небагатьох компаній, яка надає увесь спектр послуг: від проектування, виготовлення, створення фасадів, у тому числі з використанням вентиляційної системи. Безумовно, всі наші роботи, що дуже важливо для замовника, супроводжуються жорстким контролем якості. У такий спосіб ми гарантуємо цілковиту відповідність продукції компанії усім правилам та вимогам, які висувають у країні. Ще один важливий момент – компанія надає десятирічну гарантію на всі наші алюмінієві профілі та аксесуари.

Спершу бельгійці безпосередньо працювали з тими, хто виробляє з нашого профілю вікна, з вітчизняними компаніями-дистриб'юторами, – веде далі співрозмовник. – Врахувавши постійне запровадження інноваційних технологій, котрі подобаються як архітекторам, так і замовникам, гнучкість цін, попит на продукцію, що дедалі зростає, компанія прийняла рішення збудувати логістичний центр в Україні. Хоча, якщо казати щиро, спершу планували спорудити на Київщині своєрідний склад, щоб зберігати там певний асортимент. Однак передбачити заздальгедь, який із кольорів, а їх ми пропонуємо понад чотириста, забажає замовити наш споживач, скажімо, завтра, надто складно. Відтак постало питання фарбу-

вання. Ми провели маркетингові дослідження, які мали на меті знайти партнера тут, в Україні, котрий зміг би відповідати високим стандартам компанії. Та, на жаль, зробити цього не вдалося. Тоді ми самі на базі логістичного центру вирішили відкрити власне виробництво з фарбування. Насправді, каже Андрій Михайлович, у групі компанії це перший досвід. Від його результатів залежить, чи з'являться схожі виробництва в інших країнах. Для нас це означало б додаткові робочі місця, податки до місцевого бюджету, зрештою, потрібну багатством продукцію.

Утім, якщо закордонні партнери почали поділяти ентузіазм свого представника в Україні й ухопилися за цю ідею обома руками, то на місцях без чиновницьких підніжок не обійшлося. Правда, останнім часом ситуація змінилася на краще. Тож, як вважає мій співрозмовник, оптимізм втрачати не варто. Нещодавно голова держадміністрації Київщини Анатолій Присяжнюк збирав підприємців та інвесторів, аби обмінятися думками про інвестиційну ситуацію в області.

– Знаєте, з приходом нової влади, я нарешті побачив, що з нами розмовляють з повагою, до інвестора дослухаються, виявляють бажання допомогти. Вирушаючи на цю зустріч, мені дуже кортіло розповісти новому очільнику області про деякі непорозуміння, які часто-густо гальмують роботу підприємства. Та коли дізнався його бачення ситуації, відчув діловий підхід до розв'язання багатьох проблем, упіймав себе на думці, що нам під силу втілити в життя все задумане.

Розвивати творчу активність студентів, аспірантів і молодих учених, залучати їх до виконання актуальних завдань сучасної науки, збереження і розвитку єдиного науково-освітнього простору країн СНД, встановлювати контакти між майбутніми колегами мала на меті XVII Міжнародна конференція студентів, аспірантів та молодих учених «Ломоносов», яка відбулася 12–15 квітня 2010 року в рамках Міжнародного наукового молодіжного форуму «Ломоносов-2010». Його організував і прийняв Московський державний університет імені М. В. Ломоносова. Робота конференції здійснювалася у 33 секціях і більш як 280 підсекціях, тематика яких відбивала основні напрями сучасної фундаментальної і прикладної науки. В них працювали 8 тисяч студентів, аспірантів, здобувачів і молодих учених різних країн світу. Хоча, за словами організаторів, – це лише ті, хто пройшов конкурсний відбір після розгляду 15 тисяч поданих заявок із 71 країни.

Співголовами оргкомітету форуму виступили ректор МДУ академік Віктор Садовничий та міністр освіти і науки РФ Андрій Фурсенко. У церемонії відкриття брали участь керівники міждержавних органів країн СНД і ЄврАзЕС, депутати, представники національних міністерств освіти і науки, дипломати й відомі вчені.

Оскільки цьогорічний форум було присвячено Року науки та інновацій країн СНД, паралельно в МДУ діяла спеціальна міждисциплінарна секція «СНД: погляд молоді», виставка інноваційних проектів молодих учених СНД, два міжнародні «круглі столи»: «СНД – інноваційне майбутнє: наука, технології та освіта» й «Уроки Великої Вітчизняної та її значення для майбутнього народів СНД», що був присвячений 65-річчю Великої Перемоги.

15 квітня, після підбиття підсумків проведення форуму близько 200 учасників отримали спеціальні призи й нагороди, які вручив ректор МДУ імені М. В. Ломоносова В. Садовничий. На жаль, українська молодь була мало представлена: наша країна – «не надто активний» учасник СНД. Після підбиття підсумків стало зрозуміло, що це не в останню чергу позначилося на їхніх результатах...

Юлія ЦИРФА.

